
NEPOZABEN VEČER S HINKOM NUČIČEM IN VIKO PODGORSKO NA ODRU

Emil Frelih

Prazničen gledališki večer je bila slavnostna predstava Finžgarjevega Divjega lovca 17. februarja 1934, s katero je Združenje slovenskih igralcev proslavilo petnajstletnico obstoja samostojnega Narodnega gledališča v Ljubljani. Še večji poudarek je dalo slovesnosti gostovanje dveh znamenitih slovenskih igralcev, zagnanskega para Hinka Nučiča in Vike Podgorske iz Zagreba, v vlogah Janeza in Majde. Precej spoštljivega sem slišal v gledališki šoli na konservatoriju, med ljubitelji gledališča in med igralci ljubljanskega dramskega gledališča o igralcu, režiserju, organizatorju, pedagogu in ravnatelju slovenskih gledališč v Ljubljani in Mariboru.

Že dejstvo, da je po razpadu avstrijske habsburške monarhije z režijo Finžgarjevega Divjega lovca in nastopom v naslovni vlogi 29. septembra 1918 odprl obnovljeno slovensko narodno gledališče še v operni zgradbi tedanjega Deželnege gledališča v Ljubljani in leto dni pozneje, 27. septembra 1919, z Jurčičevim Tugomerjem, prav tako v svoji režiji, odprl poklicno gledališče v Mariboru, je bil dovolj velik razlog, da sem se neizmerno veselil dneva, ko bom lahko stal na odru s tako pomembnim umetnikom.

Šele dve leti sem bil pogodbeno nastavljen v ljubljanski Drami. V času svojega volonterstva od leta 1928 naprej sem statiral tudi v Divjem lovcu, katerega premiera je bila 9. februarja 1931.

Za praznovanje petnajstletnice Narodnega gledališča je bila uprizoritev izpred treh let v režiji prof. Osipa Šesta obnovljena z nekaterimi spremembami igralskih vlog in seveda z Nučičem in Podgorsko v glavnih vlogah.

Spominjam se njunega prihoda na odrsko vajo. Pozdravili smo ju z burnim aplavzom. Prisrčnega pozdravljanja z objemi in poljubi s starimi znanci ni bilo ne konca ne kraja. Oba sta bila vidno ganjena. Petdesetletni Nučič je bil mladostno svež in šestintridesetletna Podgorska ljubka in živahna. Brezhibno pripravljena sta se hitro vključila v Šestovo režijo kolektivnih prizorov, svoje samostojne nastope pa sta z nakazano mizanscensko igro ob pomoči režiserja prešla bolj informativno.

Hinko Nučič in Vika Podgorska sta bila preprosta in ljubezniva človeka uglajenih manir. Nekaj časa sem okleval, da bi ju osebno pozdravil. Zdelo se mi je, da bom preveč vsiljiv zaradi svojega začetništva. Samemu sebi sem se zdel nebolgljen pred njima. Vendar me je premamila njuna dobrosrčnost do kolegov, s katerimi sta se sproščeno pogovarjala. Izkoristil sem trenutek, ko sta bila manj oblegana. Nekako plaho sem se približal in se jima predstavil v želji, da ju pozdravim. Ni bilo dovolj časa za pomenek. V naglici sem spregovoril nekaj besed, in že je inspicient najavil nadaljevanje vaje. Spoštljivo sem se umaknil, vesel, da sem se rokoval s tako pomembnima umetnikoma.

K svečani proslavi so s kolegalno poklicno zavestjo prispevali dramski igralci, tako da so ta večer vsi, ki sicer niso bili zasedeni v tem delu, statirali v mno-

žičnih prizorih. Mislim, da je predstava tudi po tej strani umetniško pridobila, čeprav je moral režiser Šest na orientacijski vaji bolj na hitro oblikovati te prizore z novimi ljudmi.

Ponosen in srečen sem bil, da sem lahko sodeloval kot statist med umetniki, ki sem jih občudoval in se marsičesa naučil od njih. Močno sta me priklenili igralski osebnosti Vike Podgorske in Hinka Nučiča, uigrane dvojice, ki sem ju ves čas, kadar nisem bil zaposlen na odru, z občudovanjem gledal na več krajih izza kulis.

Hinko Nučič v vlogi Janeza je bil resničen gorenjski fant, prekipevajoč v svojih čustvih; prav nič ni bilo čutiti, da je že v zrelih letih, tako prepričljivo je podajal mladeniča. Prav tako je bila tudi mladenka Majda v temperamentni igri Vike Podgorske goreče dekle, ki si ji verjel v vseh odtenkih njenih razpoloženj. Oba sta izžarevala napeto notranjost do resnične pretresljivosti. Kolikor sem mogel presojati v začetniških letih svojega zorenja, sta živo in zrelo utelesila svoji vlogi. Bili sta igralski stvaritvi, ki sta me prevzeli.

Nasploh je bilo jubilejno razpoloženje na odru in v dvorani prekipevajoče. Slavnostni govor prof. Franceta Koblarja v nabito polnem gledališču je bil sijajen uvod v praznični večer. Na koncu predstave navdušenju občinstva ni hotelo biti konca. Ves ansambel je bil zbran na odru, prepolnem cvetja in raznovrstnih daril. Bili smo priče dolgotrajnim ovacijam občinstva in pozdravnim govorom, ki so pristrčno počastili slovenska umetnika iz Zagreba na domačem odru, na katerem je Hinko Nučič tudi kot režiser in ravnatelj Drame sodeloval pred petnajstimi leti v novem, z njegovo pomočjo organiziranem slovenskem gledališču. Vse to je cenilo ljubljansko občinstvo, ki je oba umetnika znova in znova priklicalo na oder tudi potem, ko je zavesa že padla. Nešteto krat sta se še morala prikazati pred njo in se zahvaljevati navdušenemu občinstvu.

Zame je bilo doživljanje tega slovesnega večera izredno praznično, saj sem prav tedaj prvič po odsluženju vojaškega roka spet stopil na ljubljanski oder svojih mladostnih sanj ...